

Å kommunisere med trommer

– Trommer gjør noe med mennesker, sier Bakary Conde, som brukte rytmeinstrumenter i kommunikasjonen med barna da han jobbet i barnehage. Nå trommer han på fulltid.

Kjærligheten brakte Bakary Conde fra Paris til Oslo. Året var 1989. Han var seksten år og kunne ikke et ord norsk. Noen norskkurs senere startet han som assistent i Kampen barnehage i Oslo, hvor han jobbet i seks år. Der fikk han ideen til å bruke trommer i kontakten med barn – etter inspirasjon fra sine profesjonelle afrikanske musikervenner i Oslo. Samtidig forsto han at det å kunne fenge og kommunisere med barn ved hjelp av instrumenter er et eget fag som krever at man forstår hvordan de tenker – og er flink til å improvisere. – Ingen forestillinger er like, forklarer den humørfylte trommemannen.

Kropp og rytme

Det første året som entertainer reiste Bakary rundt med en liten tromme og maraccas, og holdt gratisforestillinger for skoler og barnehager. Samtidig jobbet han halv stilling i barnehage. Responsen var så god at han senere kastet seg ut i det, og jobber nå med trommer og maraccas på fulltid.

– Man blir ikke rik av dette, men jeg trives. Jeg er glad i mennesker, og liker å kommunisere med barn. Erfaringen fra min tid i barnehage har jeg hatt mye glede av, sier Bakary, og forteller at flere barnehager har engasjert ham i forbindelse med ulike temaer – som for eksempel Afrika. Forestillingen tilpasses fra gang til gang. Han har hatt oppdrag over hele landet, og har også deltatt på flere festivaler.

Selv er han pappa til to, bosatt med familien midt i Oslo, og har nå jobbet som frilanser i seks år. I tillegg til forestillingene importerer han trommer og marracas for salg til barnehager i Norge. Det skjer i samarbeid med slektninger i Senegal i Vest-Afrika, morens hjemland. – Trommer er kommunikasjon – i kombinasjon med kropp og rytme. Jeg har sett flere eksempler på beskjedne barn som er blitt aktivisert og har vist stor glede ved å få uttrykke seg med trommer og maraccas eller gjennom dans, sier Bakary. – En tromme kan gjøre en person glad!

De minste først

Foran Bakary og den store trommen sitter det førti-femti barn i aldersgruppen ett til seks år. De største har egen pute, de minste følger med fra fanget til personalet. Vi befinner oss i Lindekroken barnehage på området til Ullevål sykehus. Barna har nettopp lært at mannen med den smittende latteren heter Ba-ka-ri, og at han har med seg en stor tromme fra Afrika. «Der har jeg vært en gang, jeg så en sånn gasell», opplyser en av guttene.

Bakary stiller spørsmål til barna. De er ikke helt sikre, så han svarer sammen med dem:

- Hva slags dyr er trommen laget av?
- Krokodilleskinn?
- Nei.
- Elefantkinn?
- Nei.
- Menneskeskinn?
- Neeei.
- Geiteskinn?
- Jaaa!

Bakary starter rolig for å få med seg de yngste barna. – Bravo! sier han og klapper. – De små barna er flinke, og de store er flinke til å hjelpe til! Barna har sunget ba-ba, Lille Petter Edderkopp og tre versjoner av Mikkel Rev til trommerytmen.

De er spente på hva som befinner seg i den store sekken, men Bakary lar dem være spente litt til.

- Nå skal vi gjøre en ting som er kjempevanskelig.
- Skal vi gjøre det?
- Er alle klare?
- Nei, det er alt for vanskelig. Jeg tror ikke dere klarer det.
- Nå må alle se på meg.
- Er dere klare?

– Jaaaa, roper barna, og følger med på Bakarys overkropp, som gjør sirkelbevegelser. Snart vibrerer det i allrommet. Små barn på fanget rigger litt på seg. De største følger Bakarys rytme – det går fortere og fortere.

O alela

- Hvem har lyst til å se oppi sekken?
- Jeeeg.
- Vi må vente litt. Først skal jeg lære dere en sang. Litt senere lyder det fra barn og voksne med trommerytmen i bakgrunnen:
O alela – a kare kitse komba
– amassa massa masa – o-bai-bai-ba-ooo.

Endelig får barna se hva som er oppi sekken. Den er full av maraccas rytmeinstrumenter som barna får låne hvis de kommer sakte frem til Bavary – «nesten som en liten mus». Barna stiller seg i kø, og små og store får prøve instrumentet alene og sammen med rytmen fra den store trommen.

- Hvem har lyst til å tromme nå?
- Endelig, tenker de store guttene på første rad, men her hjelper det lite å være frempå. – De minste barna først, og så er det deres tur, forklarer Bavary. Syv av de mindre barna kommer frem, og setter seg på hver sin tromme.
- Hva heter du? – Wilma, Tuva,

Mathias...og ved siden av Jonas: Helene. Og ved siden av Helene? *Ingen!* roper barna. En liten gutt har satt seg vel til rette på tromma til Bavary, som ler hjertelig av det fortrolige besøket.

De var helt utrolige

Litt senere har nesten alle barna prøvd seg på trommene. En grønnkledd jente stråler når det viser seg at hun får tromme for annen gang, etter at en guttene ombestemte seg. Med et stort smil slår hun ivrig på tromma. En liten rosa jente sitter foran og klapper veldig, veldig forsiktig – mens hun følger paralysert med på sine egne fingre. Og endelig er det de store guttene og jentenes

tur. 1-2-3, 4-5-6, 7-8-9, trommer de etter Bakarys instruksjon, mens de andre barna klapper.

Nå nærmer det seg slutten på den timelange forestillingen, men først må alle reise seg.

– Vis meg hodet deres, sier Bakary, og viser hvordan det skal gjøres. Etter hodebevegelser til djom – djom – djom – chicka – djom – djom – jack er det magens, rumpas og beinets tur.

– Kjempebra, sier trommemannen. – Nå skal alle hoppe veldig høyt. Rekk hendene opp. Er alle klare? Noen sekunder senere er det stor bevegelse i rommet. Store og små barn hopper fortere og fortere mens

Bakary slår taktfast på den store trommen.

Og så er det slutt, og den mørke vaskehjelpen som smugtittet fra dørkarmen har gått tilbake til pliktene. Trommene snakket også til ham, og kanskje brakte de minner fra en barndom i Afrika? Styrer Veronica Grøtlien takker Bakary for innsatsen. Selv er han imponert over barna. – De var helt utrolige, sier han, og tenker på hvor ivrige og uredde de var i møtet med ham og instrumentene.

Interessert? Bakary Conde kan kontaktes på mobil 92 80 50 87.

*Av Astrid Beate Madsen
Foto: Klausine Røtnes*